

Dominique Van den Bergh

De beeldtaal, communicatiemiddel per uitstek, verzadigt de geest van de huidige samenleving met een lawine impressies die zich op het netvlies drukken en zonder onderscheid opgenomen in het visuele geheugen. Maar overmaat wordt, in fine, altijd onbeduidend.

Niettemin, wanneer we het monotone gewoontepatroon van het 'déjà vu' verlaten, meldt zich een geheimzinnige evidentie. De geest krijgt inzicht in een andere realiteit; een innerlijke ruimte van een tijdloos stilzwijgen waar de wind geen vat heeft.

Zo onthult de artieste Dominique Van den Bergh haar vreemd universum.

Haar stappen, ademhalingen, stemmingen en tijd heeft ze niet overwogen. Niets heeft haar weerhouden nieuwe horizonten te verkennen voorbij de perceptie van haar gezichtsveld. Onnoemelijke evidenties en tekortkomingen van de menselijke conditie heeft ze getrotseerd om een doorzichtige visie te ontdekken, los van schijn en drogbeelden. Een wereld waar hoop op een afrit van de snelweg van het bestaan zich oplost in de vergankelijkheid der dingen.

Haar enigmatische personages blijven verzonken in een existentieel mutisme. Vreemde verschijningen, verlost van hun erfelijke waanzinnigheid.

Wie zijn we dan wel, toeschouwers van deze ruimtes die ons uit koers brengen en het diepste van ons wezen verheerlijken? Niets is nog gelijkwaardig na die betovering te hebben ervaren. Het is de ontvolking van de geest dat Dominique Van den Bergh veroorzaakt; de ongeëvenaarde kunst van bevreemding. Haar lavis zijn zachte strelingen. De raakvlakken van haar penselen; de niet tot bloei gekomen affecten.

De bevrijdende eeuwigheid van het nu trilt er als een waarneembare herkenning.

Elke glimp van die artistieke bijdrage wordt onwisbaar in het geheugen gegrift.

Alain Delaere
13/09/2018